

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΕΙΑΣ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΕΙΑΣ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΑΣ Π.Κ.Μ.
ΤΜΗΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΑΣ

**ΔΙΑΓΕΝΕΑΚΗ ΔΡΑΣΗ ΜΕ ΘΕΜΑ Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ
ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΩΝ, ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥΣ ΚΑΙ Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ
ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ.**

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΚΗΦΗ, Μ.Φ.Η. ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΔΑΠ ΤΗΣ Π.Κ.Μ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΔΡ. ΤΣΑΝΤΑΛΗ ΕΛΕΝΗ

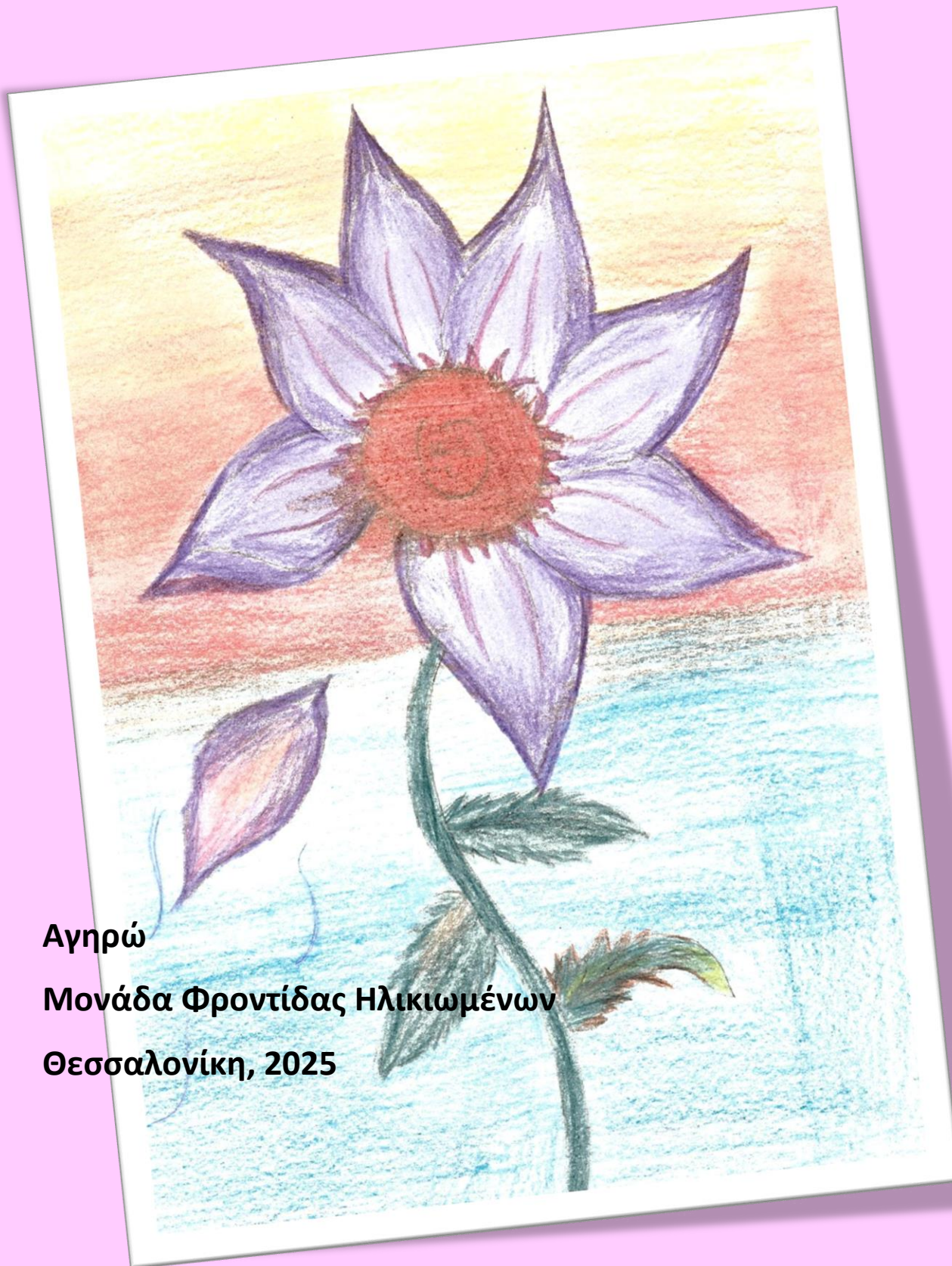
**ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ ΟΛΟΥ Ή ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ Ή ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ Ή ΑΝΑΡΤΗΣΗ ΣΕ ΜΕΣΑ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΙΚΤΥΩΣΗΣ ΓΙΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ (Νόμος 4481/2017)**

Στα πλαίσια των δράσεων της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας (Π.Κ.Μ.) και συγκεκριμένα του Τμήματος Κοινωνικής Μέριμνας, της Διεύθυνσης Δημόσιας Υγείας και Κοινωνικής Μέριμνας Π.Κ.Μ. και της Αντιπεριφέρειας Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης εντάσσεται η διαγενεακή δράση με θέμα **την καθημερινότητα των ηλικιωμένων, τα προβλήματα υγείας που αντιμετωπίζουν και τη συμβολή όλων των μελών της οικογένειας στην διαχείρισή τους**. Έτσι ηλικιωμένοι από όλα τα Κ.Η.Φ.Η. της Π.Κ.Μ., αλλά και φιλοξενούμενοι στις Μονάδες Φροντίδας Ηλικιωμένων (Μ.Φ.Η.) της Π.Κ.Μ. έγραψαν παραμύθια ή διηγήματα για παιδιά ηλικίας 3-18 ετών με τη βοήθεια του προσωπικού τους, τα οποία διαβάστηκαν αρχικά στα Κέντρα Δημιουργικής Απασχόλησης (Κ.Δ.ΑΠ) του Δ. Θεσσαλονίκης σε παιδιά ηλικίας 5-12 ετών για να ενημερωθούν για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν ή πρόκειται να αντιμετωπίσουν οι παππούδες τους και να συμβάλουν όλα τα μέλη της οικογένειας ή και να προτείνουν λύσεις στη διαχείρισή τους, κάποιες από τις οποίες ενσωματώθηκαν στα παραμύθια. Στο όλο εγχείρημα βοήθησαν και οι φοιτητές του τμήματος Ψυχολογίας του Α.Π.Θ. που κάνουν πρακτική στην Π.Κ.Μ. υπό την εποπτεία της Δρ. Τσάνταλη Ελένης, Γνωστικής νευροψυχολόγου, που έχει αναλάβει την διοργάνωση, επιστημονική επιμέλεια και τη διαχείριση του συγκεκριμένου προγράμματος. Η Π.Κ.Μ. θα αναρτήσει σταδιακά όλα τα παραμύθια στην ιστοσελίδα της στην ενότητα Υγεία και Κοινωνική αλληλεγγύη [Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας - Διαδικτυακή πύλη της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας](#) και θα δημιουργήσει και audio book με τα παραμύθια για όσους δεν μπορούν να διαβάσουν ή δεν έχουν κατακτήσει ακόμη την δεξιότητα της ανάγνωσης. Έτσι με απλό και διαδραστικό τρόπο μαθαίνουν μικροί και μεγάλοι για τις ασθένειες της τρίτης ηλικίας και τι μπορεί να κάνει ο καθένας από τη δική σκοπιά για την διαχείριση της ασθένειας.

Ευχαριστούμε όλους, μικρούς και μεγάλους, εθελοντές και προσωπικό των Κ.Η.Φ.Η των Μ.Φ.Η. και των Κ.Δ.ΑΠ για τη συνεισφορά και τη συνεργασία τους. Η μυθοπλασία που ακολουθεί έχει θέμα την Νόσο του κινητικού νευρώνα, μία ασθένεια δεν εμφανίζεται μόνο στην τρίτη ηλικία- και προορίζεται για παιδιά του νηπιαγωγείου και των πρώτων τάξεων του δημοτικού σχολείου. Είναι δημιούργημα μιας ωφελούμενης της Μονάδας Φροντίδας Ηλικιωμένων ΑΓΗΡΩ με τη συνεργασία του προσωπικού της. Οι ζωγραφιές στάλθηκαν από την Μ.Φ.Η.

Η Νόσος του κινητικού νευρώνα

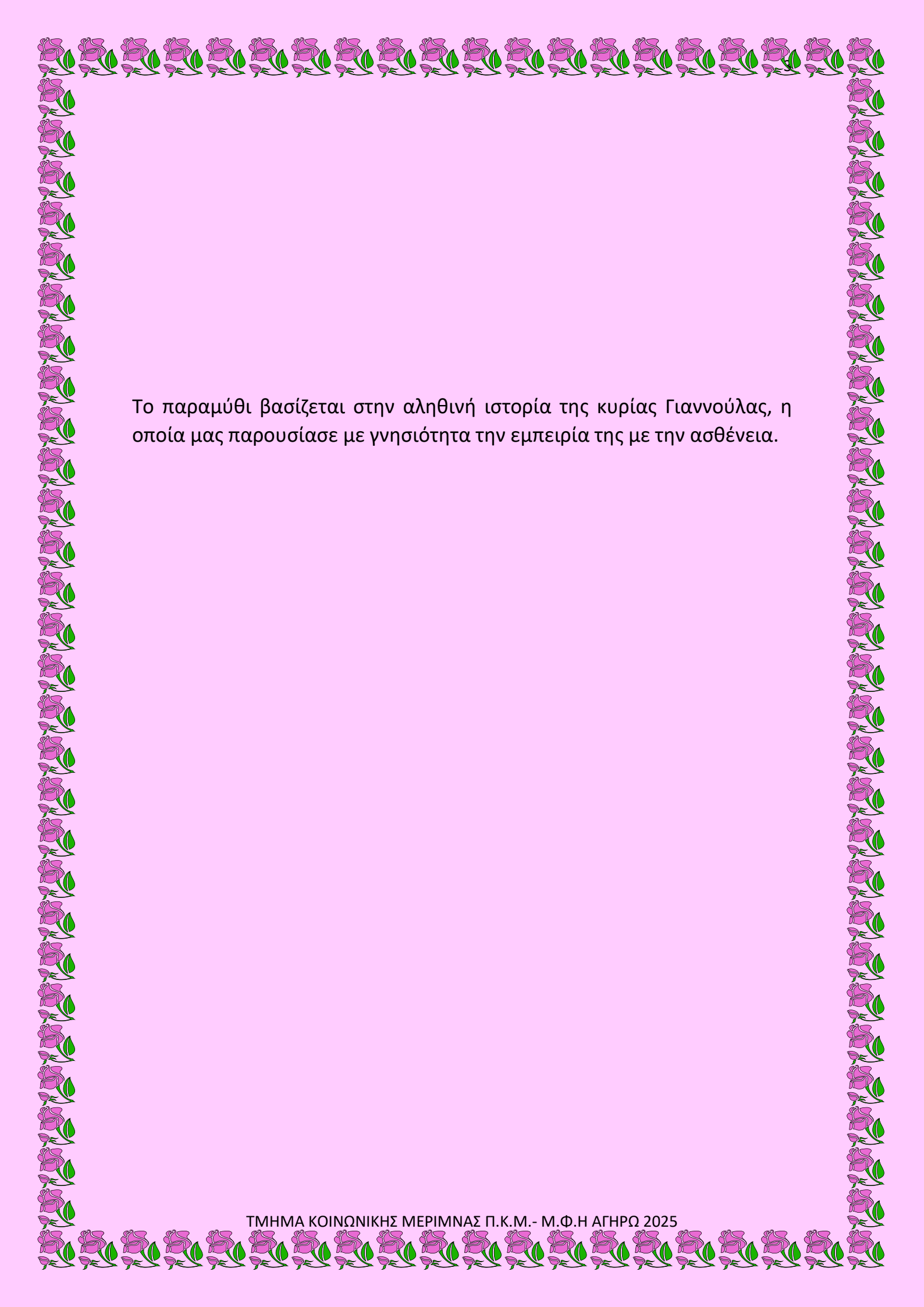
Η νεράιδα που έχασε την ικανότητά της να πετά

Αγηρώ

Μονάδα Φροντίδας Ηλικιωμένων

Θεσσαλονίκη, 2025

A decorative border of pink roses with green leaves surrounds the entire page.

Το παραμύθι βασίζεται στην αληθινή ιστορία της κυρίας Γιαννούλας, η οποία μας παρουσίασε με γνησιότητα την εμπειρία της με την ασθένεια.

Αφιερωμένο με αγάπη και σεβασμό σε όλους τους ασθενείς που έχουμε
φροντίσει στη μονάδα μας με σοβαρά ή μη προβλήματα υγείας

Πρόλογος

από τον ιδιοκτήτη της δομής Γεώργιο Ρόιδο

Στα πλαίσια της δράσης δημιουργίας ενός παραμυθιού για παιδιά ηλικίας 8 έως 12 ετών υπό την καθοδήγηση της Δρ. Ελένης Τσάνταλη, η δομή μας πήρε μέρος παρουσιάζοντας το παραμύθι με τίτλο «Η νόσος του κινητικού νευρώνα - Η νεράιδα που έχασε την ικανότητά της να πετά».

Είμαστε ευγνώμονες για τη συμπερίληψη της μονάδας μας στην δράση αυτή και ελπίζουμε το παραμύθι να μπορέσει να αποτυπώσει εύληπτα την ασθένεια και να διαβάζεται ευχάριστα από παιδιά στα πλαίσια μαθημάτων και ενημέρωσης αναφορικά με προβλήματα υγείας που μπορεί να αντιμετωπίσει ο ανθρώπινος οργανισμός. Η επαφή των νέων με την τρίτη ηλικία είναι καθοριστικής σημασίας, καθώς ο τρόπος αντιμετώπισης των ανθρώπων της συγκεκριμένης ηλικιακής ομάδας είναι δείκτης πολιτισμού μιας χώρας.

Σε ένα χωριό της νεραϊδοχώρας κατοικούσε μια νεράιδα που την έλεγαν Ελπίδα. Το όνομά της προερχόταν από την αγαπημένη της γιαγιά, η οποία έβλεπε στα μάτια της εγγονής της φως και ελπίδες για το μέλλον. Η Ελπίδα ζούσε σε ένα μικρό ξύλινο σπίτι με τον σύντροφό της, τον Αλέξανδρο, ο οποίος κατασκεύαζε αερόστατα για να δίνει την δυνατότητα σε ανθρώπους να πετούν στον ουρανό, όπως οι νεράιδες. Όνειρο της Ελπίδας, καθώς μεγάλωνε, ήταν να διδάσκει σε άλλες νεράιδες και πουλιά πως να πετούν και να στροβιλίζονται στον αέρα. Ήταν δασκάλα χορού. Έκανε μαθήματα πτήσης στα πουλιά και σε άλλες μικρότερες νεράιδες στο δάσος, δίπλα στο σπίτι της. Όλα τα ζώα, οι μαθητές και μαθήτριάς της χαιρόντουσαν να την βλέπουν να χορεύει χαρούμενη. Τα λουλούδια και τα ζωάκια ήταν ευγνώμονες που την είχαν στην παρέα τους.

Κάθε μέρα την περίμεναν να έρθει να τους φτιάξει το κέφι και να παίξουν όλοι μαζί. Ξαφνικά, η νεράιδα έπαψε να έρχεται στο δάσος και όλοι ανησύχησαν.

«Μα πώς, τι έγινε; Μήπως της συνέβη κάτι;», αναρωτιόταν η μελισσούλα.

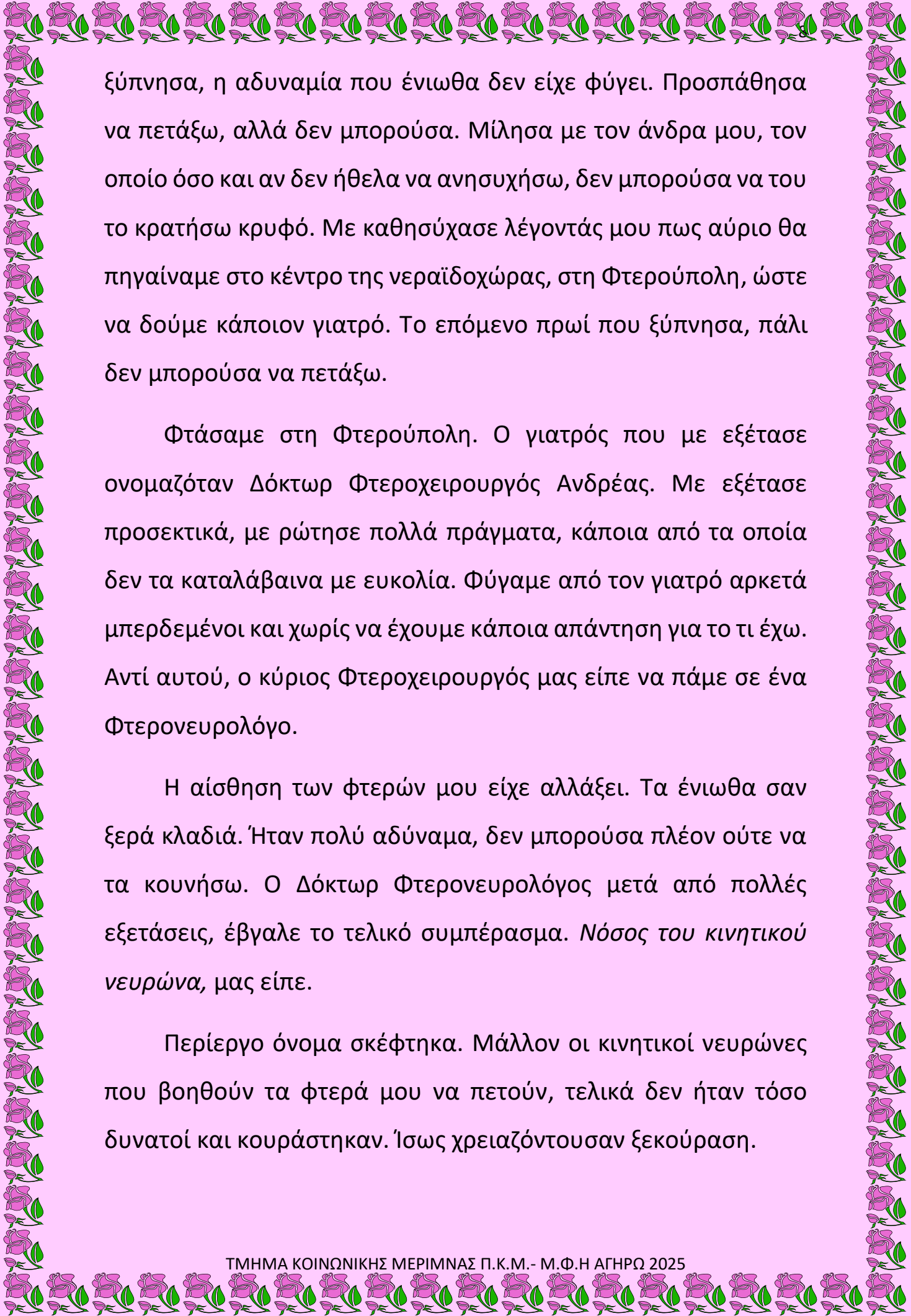
«Ελπίζω να μην μας ξεχάσει», ευχόταν το σπουργίτι.

Μετά από πολλές ημέρες η νεράιδα επέστρεψε στο δάσος κάπως σκεπτική, μελαγχολική και χωρίς να έχει τη δύναμη να κουνήσει τα φτερά της. Όλοι στο δάσος άφησαν ό,τι έκαναν και έτρεξαν να την αγκαλιάσουν και να μάθουν γιατί τόσες ημέρες δεν βρισκόταν μαζί τους. Η μέλισσα παρατήρησε ότι τα φτερά της ήταν μαραμένα και όχι τόσο λαμπερά. Αναρωτιόντουσαν όλοι τι είχε συμβεί.

Η νεράιδα κάθησαι λυπημένη σε ένα χαμηλό κορμό δέντρου και όλοι όσοι βρίσκονταν στο δάσος μαζεύτηκαν γύρω της και εκείνη άρχισε να τους εξηγεί τι είχε συμβεί.

«Όταν γύρισα από το δάσος την περασμένη εβδομάδα ένιωσα μια περίεργη αδυναμία στο φτερά μου. Στην αρχή σκέφτηκα ότι μπορεί να προέρχεται από την κούραση λόγω των μαθημάτων που κάναμε μαζί και του χορού στον αέρα που απολαμβάναμε όλο το πρωί. Ξάπλωσα να ξεκουραστώ. Όταν

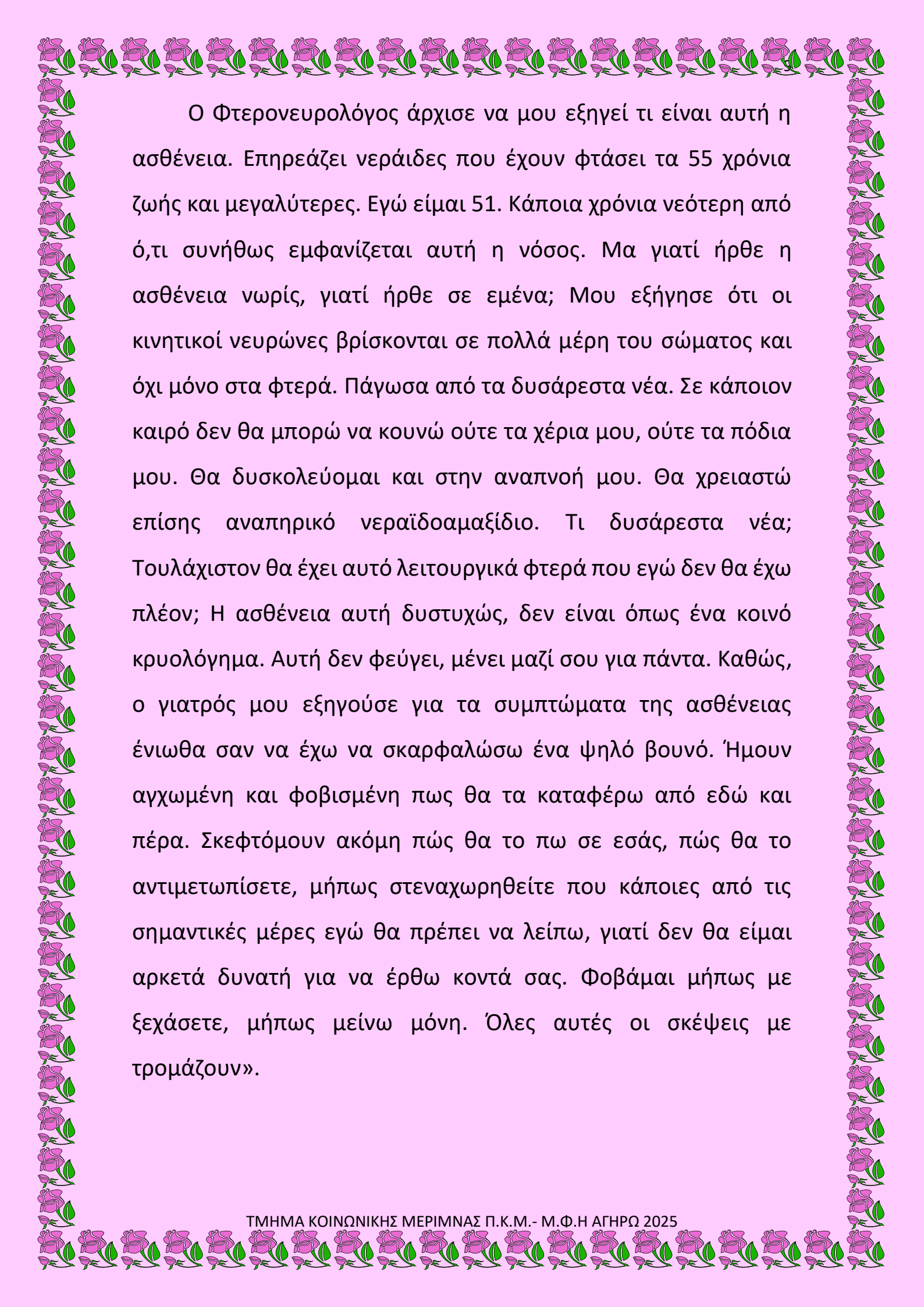

ξύπνησα, η αδυναμία που ένιωθα δεν είχε φύγει. Προσπάθησα να πετάξω, αλλά δεν μπορούσα. Μίλησα με τον άνδρα μου, τον οποίο όσο και αν δεν ήθελα να ανησυχήσω, δεν μπορούσα να του το κρατήσω κρυφό. Με καθησύχασε λέγοντάς μου πως αύριο θα πηγαίναμε στο κέντρο της νεραϊδοχώρας, στη Φτερούπολη, ώστε να δούμε κάποιον γιατρό. Το επόμενο πρωί που ξύπνησα, πάλι δεν μπορούσα να πετάξω.

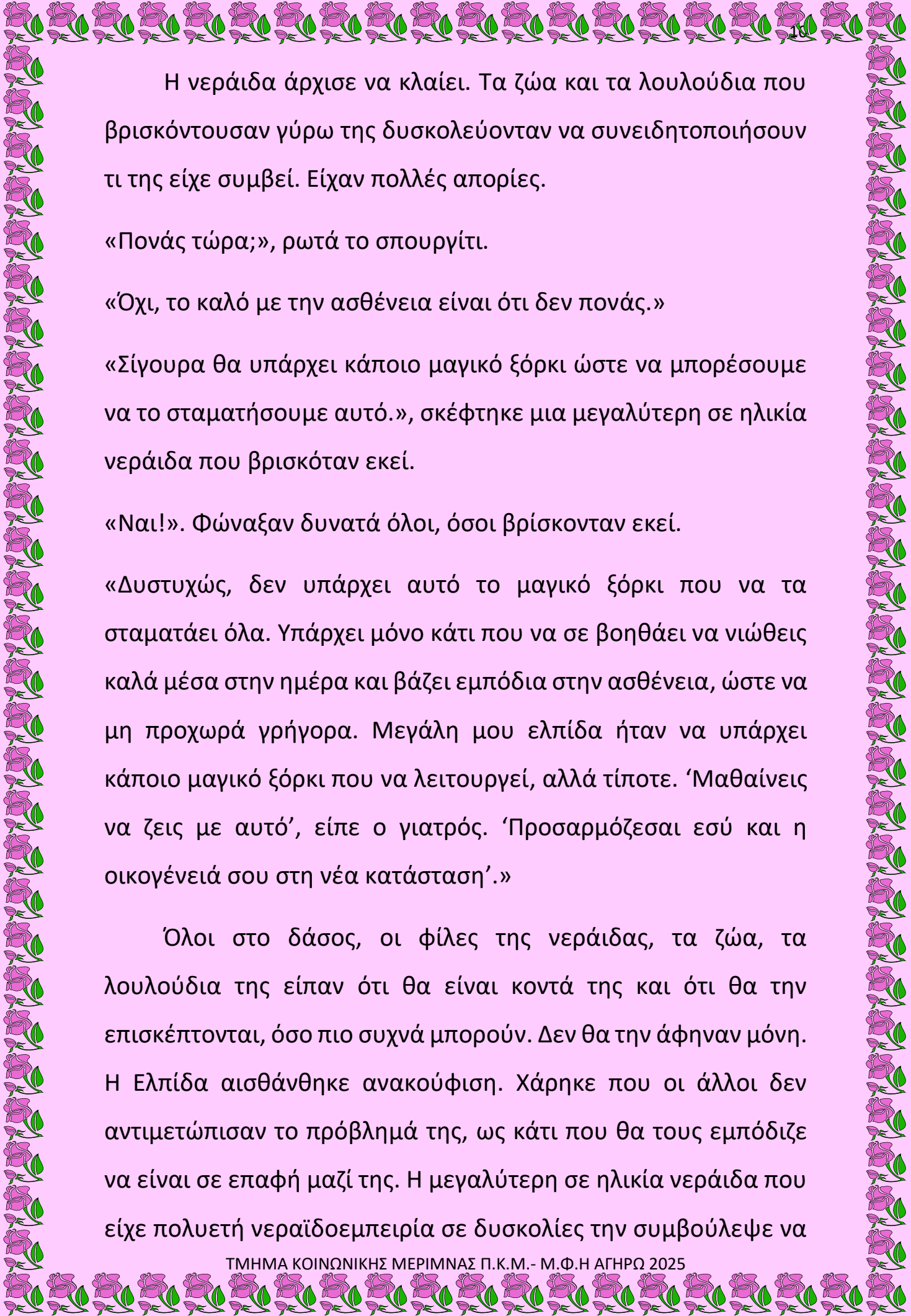
Φτάσαμε στη Φτερούπολη. Ο γιατρός που με εξέτασε ονομαζόταν Δόκτωρ Φτεροχειρουργός Ανδρέας. Με εξέτασε προσεκτικά, με ρώτησε πολλά πράγματα, κάποια από τα οποία δεν τα καταλάβαινα με ευκολία. Φύγαμε από τον γιατρό αρκετά μπερδεμένοι και χωρίς να έχουμε κάποια απάντηση για το τι έχω. Αντί αυτού, ο κύριος Φτεροχειρουργός μας είπε να πάμε σε ένα Φτερονευρολόγο.

Η αίσθηση των φτερών μου είχε αλλάξει. Τα ένιωθα σαν ξερά κλαδιά. Ήταν πολύ αδύναμα, δεν μπορούσα πλέον ούτε να τα κουνήσω. Ο Δόκτωρ Φτερονευρολόγος μετά από πολλές εξετάσεις, έβγαλε το τελικό συμπέρασμα. *Νόσος του κινητικού νευρώνα*, μας είπε.

Περίεργο όνομα σκέφτηκα. Μάλλον οι κινητικοί νευρώνες που βοηθούν τα φτερά μου να πετούν, τελικά δεν ήταν τόσο δυνατοί και κουράστηκαν. Ίσως χρειαζόντουσαν ξεκούραση.

Ο Πτερονευρολόγος άρχισε να μου εξηγεί τι είναι αυτή η ασθένεια. Επηρεάζει νεράιδες που έχουν φτάσει τα 55 χρόνια ζωής και μεγαλύτερες. Εγώ είμαι 51. Κάποια χρόνια νεότερη από ό,τι συνήθως εμφανίζεται αυτή η νόσος. Μα γιατί ήρθε η ασθένεια νωρίς, γιατί ήρθε σε εμένα; Μου εξήγησε ότι οι κινητικοί νευρώνες βρίσκονται σε πολλά μέρη του σώματος και όχι μόνο στα φτερά. Πάγωσα από τα δυσάρεστα νέα. Σε κάποιον καιρό δεν θα μπορώ να κουνώ ούτε τα χέρια μου, ούτε τα πόδια μου. Θα δυσκολεύομαι και στην αναπνοή μου. Θα χρειαστώ επίσης αναπηρικό νεραϊδοαμαξίδιο. Τι δυσάρεστα νέα; Τουλάχιστον θα έχει αυτό λειτουργικά φτερά που εγώ δεν θα έχω πλέον; Η ασθένεια αυτή δυστυχώς, δεν είναι όπως ένα κοινό κρυολόγημα. Αυτή δεν φεύγει, μένει μαζί σου για πάντα. Καθώς, ο γιατρός μου εξηγούσε για τα συμπτώματα της ασθένειας ένιωθα σαν να έχω να σκαρφαλώσω ένα ψηλό βουνό. Ήμουν αγχωμένη και φοβισμένη πως θα τα καταφέρω από εδώ και πέρα. Σκεφτόμουν ακόμη πώς θα το πω σε εσάς, πώς θα το αντιμετωπίσετε, μήπως στεναχωρηθείτε που κάποιες από τις σημαντικές μέρες εγώ θα πρέπει να λείπω, γιατί δεν θα είμαι αρκετά δυνατή για να έρθω κοντά σας. Φοβάμαι μήπως με ξεχάσετε, μήπως μείνω μόνη. Όλες αυτές οι σκέψεις με τρομάζουν».

Η νεράιδα άρχισε να κλαίει. Τα ζώα και τα λουλούδια που
βρισκόντουσαν γύρω της δυσκολεύονταν να συνειδητοποιήσουν
τι της είχε συμβεί. Είχαν πολλές απορίες.

«Πονάς τώρα;», ρωτά το σπουργίτι.

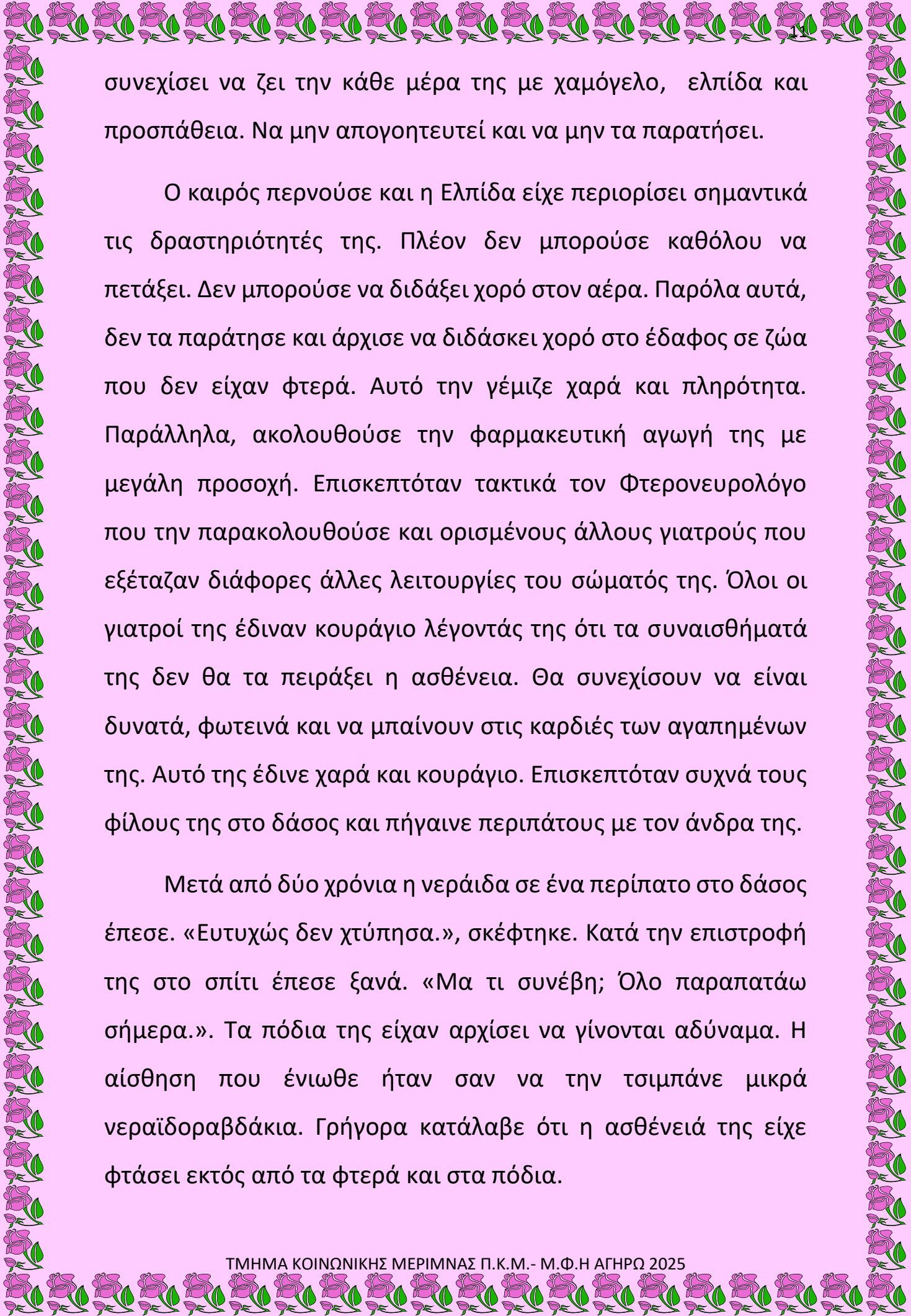
«Όχι, το καλό με την ασθένεια είναι ότι δεν πονάς.»

«Σίγουρα θα υπάρχει κάποιο μαγικό ξόρκι ώστε να μπορέσουμε
να το σταματήσουμε αυτό.», σκέφτηκε μια μεγαλύτερη σε ηλικία
νεράιδα που βρισκόταν εκεί.

«Ναι!». Φώναξαν δυνατά όλοι, όσοι βρίσκονταν εκεί.

«Δυστυχώς, δεν υπάρχει αυτό το μαγικό ξόρκι που να τα
σταματάει όλα. Υπάρχει μόνο κάτι που να σε βοηθάει να νιώθεις
καλά μέσα στην ημέρα και βάζει εμπόδια στην ασθένεια, ώστε να
μη προχωρά γρήγορα. Μεγάλη μου ελπίδα ήταν να υπάρχει
κάποιο μαγικό ξόρκι που να λειτουργεί, αλλά τίποτε. ‘Μαθαίνεις
να ζεις με αυτό’, είπε ο γιατρός. ‘Προσαρμόζεσαι εσύ και η
οικογένειά σου στη νέα κατάσταση’.»

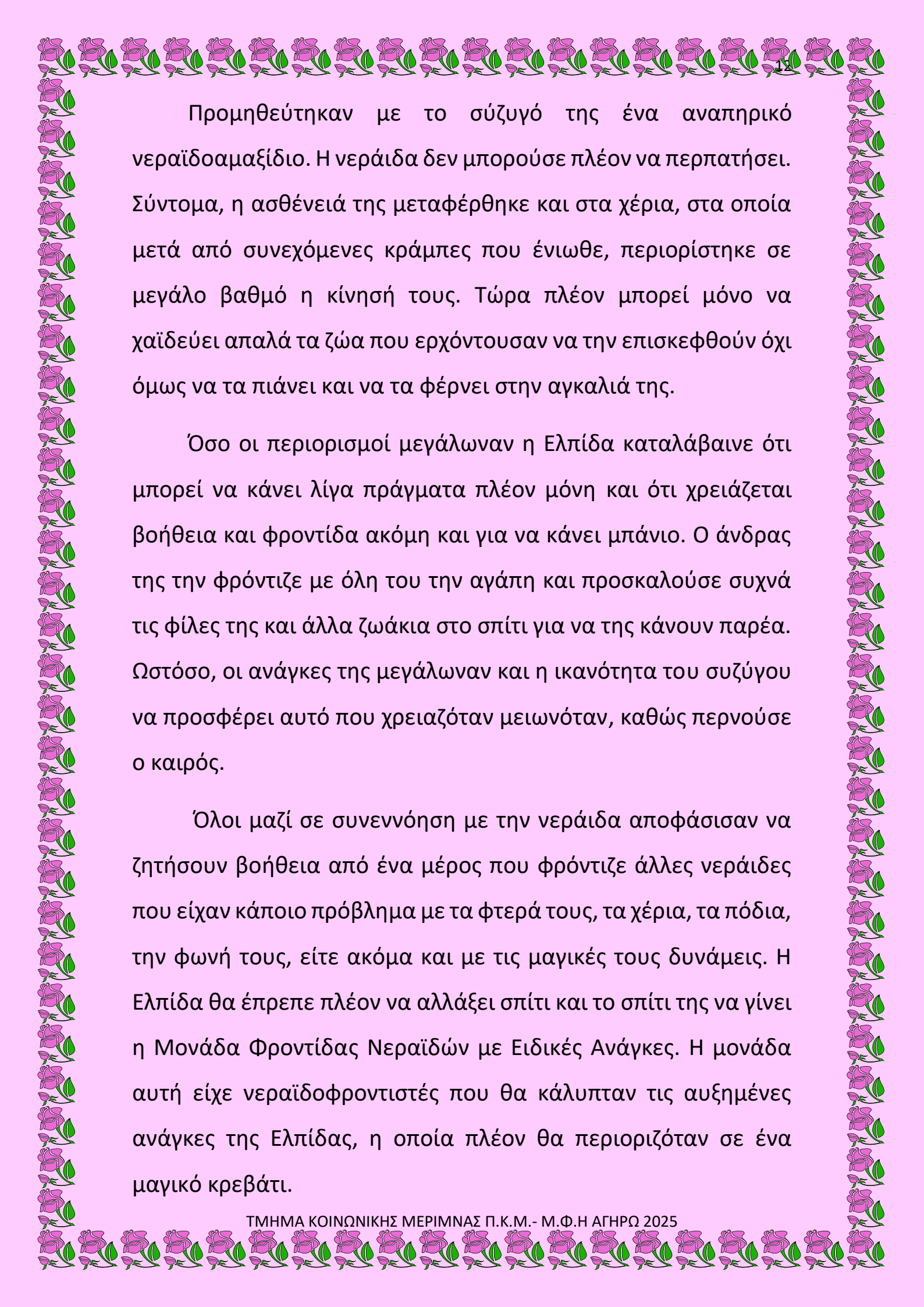
Όλοι στο δάσος, οι φίλες της νεράιδας, τα ζώα, τα
λουλούδια της είπαν ότι θα είναι κοντά της και ότι θα την
επισκέπτονται, όσο πιο συχνά μπορούν. Δεν θα την άφηναν μόνη.
Η Ελπίδα αισθάνθηκε ανακούφιση. Χάρηκε που οι άλλοι δεν
αντιμετώπισαν το πρόβλημά της, ως κάτι που θα τους εμπόδιζε
να είναι σε επαφή μαζί της. Η μεγαλύτερη σε ηλικία νεράιδα που
είχε πολυετή νεραϊδοεμπειρία σε δυσκολίες την συμβούλεψε να

συνεχίσει να ζει την κάθε μέρα της με χαμόγελο, ελπίδα και προσπάθεια. Να μην απογοητευτεί και να μην τα παρατήσει.

Ο καιρός περνούσε και η Ελπίδα είχε περιορίσει σημαντικά τις δραστηριότητές της. Πλέον δεν μπορούσε καθόλου να πετάξει. Δεν μπορούσε να διδάξει χορό στον αέρα. Παρόλα αυτά, δεν τα παράτησε και άρχισε να διδάσκει χορό στο έδαφος σε ζώα που δεν είχαν φτερά. Αυτό την γέμιζε χαρά και πληρότητα. Παράλληλα, ακολουθούσε την φαρμακευτική αγωγή της με μεγάλη προσοχή. Επισκεπτόταν τακτικά τον Φτερονευρολόγο που την παρακολουθούσε και ορισμένους άλλους γιατρούς που εξέταζαν διάφορες άλλες λειτουργίες του σώματός της. Όλοι οι γιατροί της έδιναν κουράγιο λέγοντάς της ότι τα συναισθήματά της δεν θα τα πειράξει η ασθένεια. Θα συνεχίσουν να είναι δυνατά, φωτεινά και να μπαίνουν στις καρδιές των αγαπημένων της. Αυτό της έδινε χαρά και κουράγιο. Επισκεπτόταν συχνά τους φίλους της στο δάσος και πήγαινε περιπάτους με τον άνδρα της.

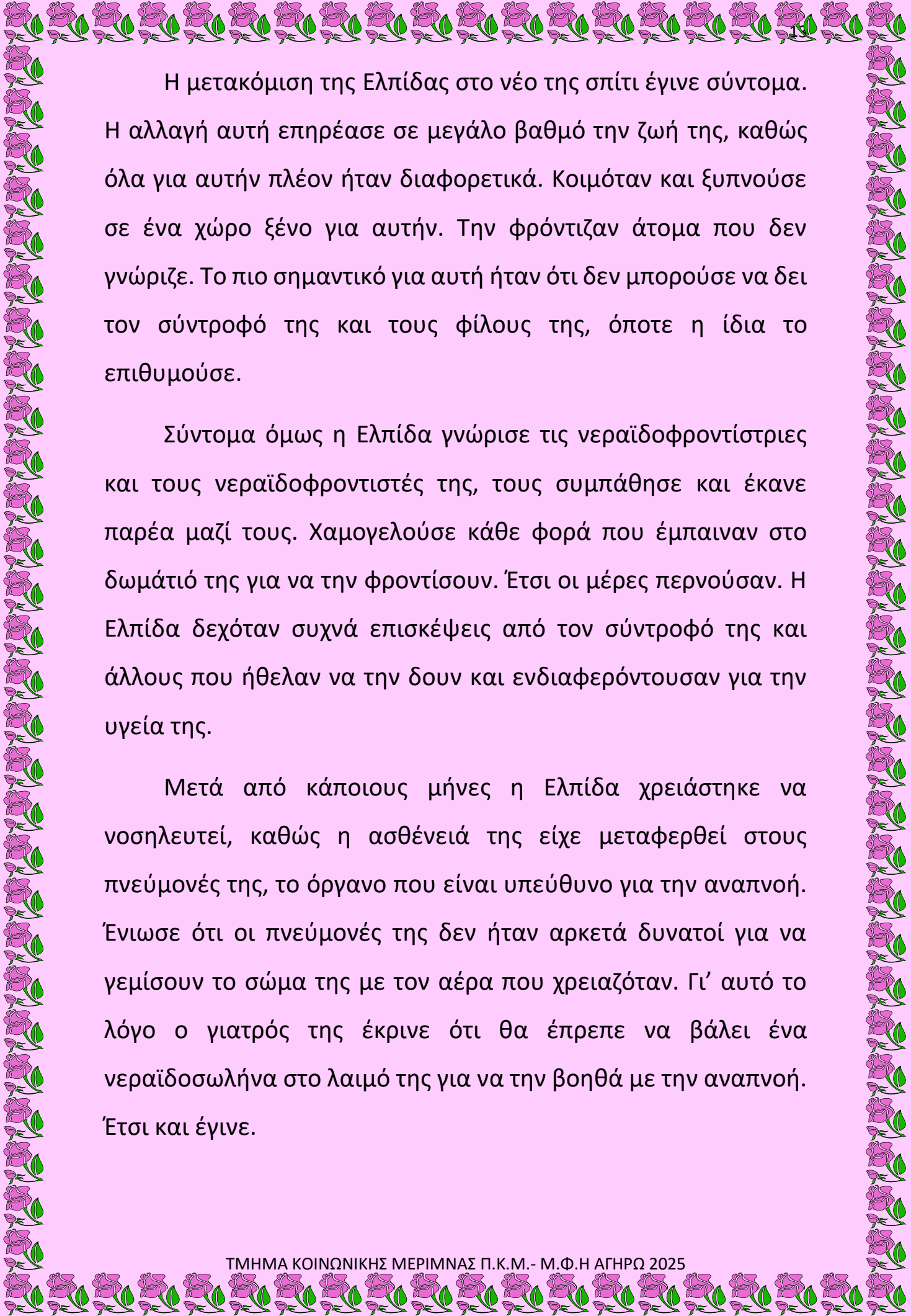
Μετά από δύο χρόνια η νεράιδα σε ένα περίπατο στο δάσος έπεσε. «Ευτυχώς δεν χτύπησα.», σκέφτηκε. Κατά την επιστροφή της στο σπίτι έπεσε ξανά. «Μα τι συνέβη; Όλο παραπατάω σήμερα.». Τα πόδια της είχαν αρχίσει να γίνονται αδύναμα. Η αίσθηση που ένιωθε ήταν σαν να την τσιμπάνε μικρά νεραϊδοραβδάκια. Γρήγορα κατάλαβε ότι η ασθένειά της είχε φτάσει εκτός από τα φτερά και στα πόδια.

Προμηθεύτηκαν με το σύζυγό της ένα αναπηρικό νεραϊδοαμαξίδιο. Η νεράιδα δεν μπορούσε πλέον να περπατήσει. Σύντομα, η ασθένειά της μεταφέρθηκε και στα χέρια, στα οποία μετά από συνεχόμενες κράμπες που ένιωθε, περιορίστηκε σε μεγάλο βαθμό η κίνησή τους. Τώρα πλέον μπορεί μόνο να χαϊδεύει απαλά τα ζώα που ερχόντουσαν να την επισκεφθούν όχι όμως να τα πιάνει και να τα φέρνει στην αγκαλιά της.

Όσο οι περιορισμοί μεγάλωναν η Ελπίδα καταλάβαινε ότι μπορεί να κάνει λίγα πράγματα πλέον μόνη και ότι χρειάζεται βοήθεια και φροντίδα ακόμη και για να κάνει μπάνιο. Ο άνδρας της την φρόντιζε με όλη του την αγάπη και προσκαλούσε συχνά τις φίλες της και άλλα ζωάκια στο σπίτι για να της κάνουν παρέα. Ωστόσο, οι ανάγκες της μεγάλωναν και η ικανότητα του συζύγου να προσφέρει αυτό που χρειαζόταν μειωνόταν, καθώς περνούσε ο καιρός.

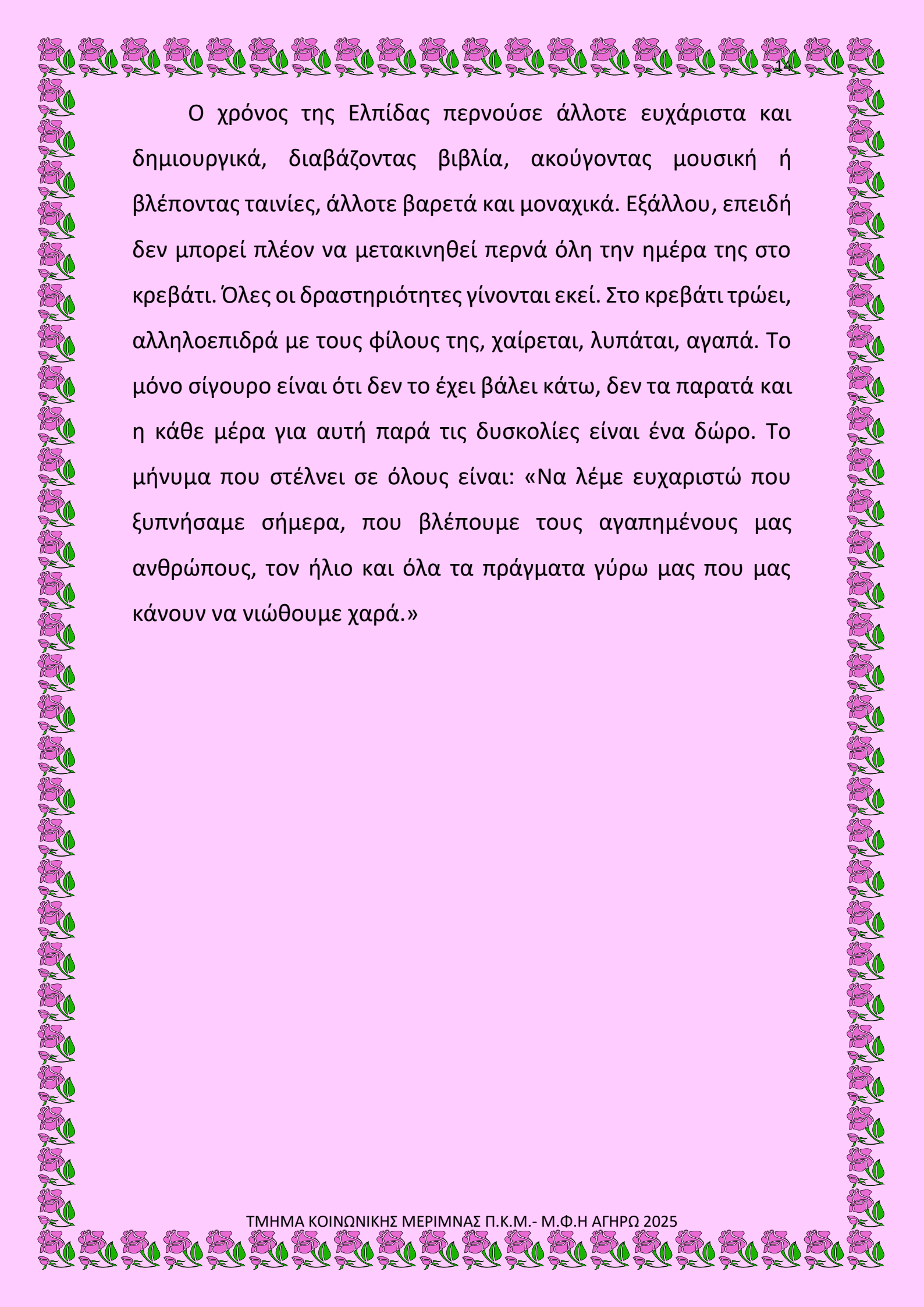
Όλοι μαζί σε συνεννόηση με την νεράιδα αποφάσισαν να ζητήσουν βοήθεια από ένα μέρος που φρόντιζε άλλες νεράιδες που είχαν κάποιο πρόβλημα με τα φτερά τους, τα χέρια, τα πόδια, την φωνή τους, είτε ακόμα και με τις μαγικές τους δυνάμεις. Η Ελπίδα θα έπρεπε πλέον να αλλάξει σπίτι και το σπίτι της να γίνει η Μονάδα Φροντίδας Νεραϊδών με Ειδικές Ανάγκες. Η μονάδα αυτή είχε νεραϊδοφροντιστές που θα κάλυπταν τις αυξημένες ανάγκες της Ελπίδας, η οποία πλέον θα περιοριζόταν σε ένα μαγικό κρεβάτι.

Η μετακόμιση της Ελπίδας στο νέο της σπίτι έγινε σύντομα. Η αλλαγή αυτή επηρέασε σε μεγάλο βαθμό την ζωή της, καθώς όλα για αυτήν πλέον ήταν διαφορετικά. Κοιμόταν και ξυπνούσε σε ένα χώρο ξένο για αυτήν. Την φρόντιζαν άτομα που δεν γνώριζε. Το πιο σημαντικό για αυτή ήταν ότι δεν μπορούσε να δει τον σύντροφό της και τους φίλους της, όποτε η ίδια το επιθυμούσε.

Σύντομα όμως η Ελπίδα γνώρισε τις νεραϊδοφροντίστριες και τους νεραϊδοφροντιστές της, τους συμπάθησε και έκανε παρέα μαζί τους. Χαμογελούσε κάθε φορά που έμπαιναν στο δωμάτιό της για να την φροντίσουν. Έτσι οι μέρες περνούσαν. Η Ελπίδα δεχόταν συχνά επισκέψεις από τον σύντροφό της και άλλους που ήθελαν να την δουν και ενδιαφερόντουσαν για την υγεία της.

Μετά από κάποιους μήνες η Ελπίδα χρειάστηκε να νοσηλευτεί, καθώς η ασθένειά της είχε μεταφερθεί στους πνεύμονές της, το όργανο που είναι υπεύθυνο για την αναπνοή. Ένιωσε ότι οι πνεύμονές της δεν ήταν αρκετά δυνατοί για να γεμίσουν το σώμα της με τον αέρα που χρειαζόταν. Γι' αυτό το λόγο ο γιατρός της έκρινε ότι θα έπρεπε να βάλει ένα νεραϊδοσωλήνα στο λαιμό της για να την βοηθά με την αναπνοή. Έτσι και έγινε.

A decorative border of pink roses with green leaves surrounds the text.

Ο χρόνος της Ελπίδας περνούσε άλλοτε ευχάριστα και δημιουργικά, διαβάζοντας βιβλία, ακούγοντας μουσική ή βλέποντας ταινίες, άλλοτε βαρετά και μοναχικά. Εξάλλου, επειδή δεν μπορεί πλέον να μετακινηθεί περνά όλη την ημέρα της στο κρεβάτι. Όλες οι δραστηριότητες γίνονται εκεί. Στο κρεβάτι τρώει, αλληλοεπιδρά με τους φίλους της, χαίρεται, λυπάται, αγαπά. Το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν το έχει βάλει κάτω, δεν τα παρατά και η κάθε μέρα για αυτή παρά τις δυσκολίες είναι ένα δώρο. Το μήνυμα που στέλνει σε όλους είναι: «Να λέμε ευχαριστώ που ξυπνήσαμε σήμερα, που βλέπουμε τους αγαπημένους μας ανθρώπους, τον ήλιο και όλα τα πράγματα γύρω μας που μας κάνουν να νιώθουμε χαρά.»

Μ.Φ.Η. ΑΓΗΡΩ

Πρωταρχικός στόχος της μονάδας μας είναι η εξασφάλιση υψηλής ποιότητας διαβίωσης των ηλικιωμένων ατόμων μέσω των προσφερόμενων εξειδικευμένων υπηρεσιών, ιατρικής και νοσηλευτικής παρακολούθησης, ψυχολογικής υποστήριξης, φυσικοθεραπείας και δημιουργικής απασχόλησης από έμπειρο και διαπιστευμένο προσωπικό, το οποίο φροντίζει για τη διατήρηση και βελτίωση της υγείας τους. Οι ένοικοί μας αφενός μπορούν να συμμετέχουν ενεργά αξιοποιώντας στο μέγιστο βαθμό τις δεξιότητές τους και αφετέρου να προάγουν την κοινωνικότητά τους με γνώμονα πάντοτε μια αξιοπρεπή και υγιή γήρανση.

Στοιχεία επικοινωνίας: 2310471472

Τοποθεσία: Λεωφόρος Γεωργικής Σχολής 32, Πυλαία, 55535, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

- Το φωτογραφικό υλικό και οι παρεχόμενες υπηρεσίες στάλθηκαν από τη διεύθυνση της δομής